

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

12 | 10 | 2026

SPIIS TREŚCI

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

4

Uzupełnienie faktury o adnotację „odwrotne obciążenie” nie pozwala na zastosowanie procedury uproszczonej dla transakcji trójstronnych ani na uwzględnienie związanej z nią korekty VAT w okresie rozliczeniowym skorygowania faktury

5

Możliwość wstecznego obniżenia stawek amortyzacyjnych

7

II. WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE

9

Kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym

10

Przesłanki uznania gruntu za teren niezabudowany w świetle art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy VAT. Podstawa opodatkowania VAT przy zbyciu udziału w nieruchomości w zamian za udział w innej nieruchomości oraz dopłatę

10

Rozliczenie niezamortyzowanych opłat kapitałowych jako kosztu uzyskania przychodów przy wcześniejszym zakończeniu leasingu finansowego

11

Odpowiednie stosowanie wyłączeń z estońskiego CIT do podmiotów otrzymujących wkład niepieniężny

11

Prawo banku do pomniejszenia podstawy opodatkowania podatku od niektórych instytucji finansowych o wartość pożyczki udzielonej Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu

11

Kwalifikacja na gruncie CIT wydatków na wybudowanie terminala na cudzym gruncie jako spełnienie warunku postawionego przez KE w ramach wyrażenia zgody na fuzję

12

Zapewnienie bezpłatnego zakwaterowania pracownikom oddelegowanym do świadczenia na rzecz spółki pracy na terenie kraju nie stanowi dla nich przychodu ze stosunku pracy

12

Kwestia posługiwania się nazwą skróconą firmy na fakturach wystawianych przez spółkę cywilną

12

Brak opodatkowania VAT świadczenia otrzymanego od konsumenta z tytułu zmniejszenia wartości towaru na skutek korzystania z niego w sposób „ponadnormatywny”

13

Moment rozliczenia korekt przychodów i kosztów reasekuratora na podstawie następczych rachunków technicznych

13

Dopuszczalność detalicznej sprzedaży cygar i cygaretek na sztuki z opakowania jednostkowego oznaczonego znakami akcyzy

13

Opodatkowanie przychodów funduszu inwestycyjnego z tytułu spłaty kapitału i odsetek od wierzytelności pożyczkowych w związku z uczestnictwem oraz likwidacją podatkowo transparentnej spółki zagranicznej

14

III. WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

15

Skutki podatkowe transkrypcji aktu małżeństwa obywateli Unii tej samej płci zawartego w innym państwie członkowskim UE do polskich akt stanu cywilnego

16

SPIIS TREŚCI

Przesłanki oceny, czy wydatki na wymianę skorodowanego odcinka istniejącej sieci stanowią wydatki na remont środka trwałego i mogą zostać zaliczone bezpośrednio do kosztów uzyskania przychodów	16
Wymogi formalne elektronicznego zaświadczenia o rezydencji. Wynagrodzenie wypłacane na rzecz podmiotów zagranicznych z tytułu usług reklamowych i marketingowych stanowi należności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT	17
Wyłączenie zwolnienia z CIT dla luksemburskiego funduszu inwestującego w nieruchomości i portfele wierzytelności	19
Moment rozpoczęcia biegu terminu na złożenie oświadczenia WH-OSC w przypadku wypłaty odsetek i dywidend	19
Ustalenie momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT w przypadku uregulowania płatności przez osobę, która uprzednio pobrała paliwo bez zapłaty	20
Przepis art. 16i ust. 5 ustawy CIT pozwala na korektę stawek amortyzacyjnych wstecz	21
Obowiązek wystawiania i przysyłania do KSeF faktur dokumentujących świadczenie usług spawalniczych, monterskich oraz rurarskich na terytorium Islandii	21
Brak możliwości zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 8e ustawy CIT w przypadku unicestwienia udziałów wskutek połączenia	22
Skutki podatkowe w CIT zbycia wierzytelności kredytowych przez bank hipoteczny na rzecz funduszy wierzytelności lub towarzystw funduszy inwestycyjnych tworzących fundusze wierzytelności	23
Kwestia wystawiania zbiorczych faktur korygujących in plus i in minus oraz moment rozliczenia poszczególnych korekt	24
Prawo do odliczenia VAT z tytułu nabycia towarów, które w wykonaniu ich dostawy będą przemieszczane z terytorium kraju (części lądowej) na obszar Wyłącznej Strefy Ekonomicznej Morza	26

ROZDZIAŁ I

KOMENTARZ EKSPERTÓW

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Uzupełnienie faktury o adnotację „odwrotne obciążenie” nie pozwala na zastosowanie procedury uproszczonej dla transakcji trójstronnych ani na uwzględnienie związanej z nią korekty VAT w okresie rozliczeniowym skorygowania faktury,

wyrok Sądu Unii Europejskiej z 7 października 2026 r., sprawa T-773/25

Sprawa dotyczyła austriackiej spółki, która w latach 2011–2014 uczestniczyła jako środkowy podmiot w trójstronnych transakcjach łańcuchowych wewnątrz UE. Spółka wykazywała swoją sprzedaż jako wewnątrzwspólnotową dostawę towarów [WDT] (bez VAT), w związku z czym jej klienci powinni co do zasady rozliczać VAT w państwach zakończenia transportu na zasadzie odwrotnego obciążenia, jako wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów [WNT].

Austriacki organ podatkowy zakwestionował powyższy model uznając, że Spółka nie była uprawniona do stosowania tego mechanizmu. Zastosowanie takiego rozwiązania byłoby możliwe wyłącznie w ramach tzw. procedury uproszczonej dla transakcji trójstronnych. Spółka nie spełniła jednak warunków skorzystania z niej ze względu na brak wymaganej adnotacji na wystawionych fakturach. W efekcie, to nie klienci, ale Spółka powinna rozliczyć WNT w państwie zakończenia transportu. Jednocześnie, ze względu na fakt, że Spółka posługiwała się austriackim numerem VAT UE w odniesieniu do dokonywanych przez siebie zakupów od dostawców ze Szwecji i Danii, powinna rozliczyć WNT w Austrii (wykazać VAT należny z tytułu WNT). Przy tym organ odmówił Spółce prawa do odliczenia tego podatku. W konsekwencji, zakupy towarów dokonane w latach 2011–2014 skutkowały koniecznością wykazania VAT należnego w Austrii jako WNT, bez możliwości jego odliczenia.

W 2015 r. Spółka podjęła próbę skorygowania rozliczeń w taki sposób, aby spełniały one wymogi procedury uproszczonej, tj. uzupełniła wystawione wcześniej faktury o wymagane adnotacje. Następnie wystąpiła o uwzględnienie wynikającej z tego korekty VAT w bieżącym okresie rozliczeniowym. Możliwość taką zakwestionował jednak organ, a spór dotarł aż do Sądu UE.

Sąd UE podzielił stanowisko organu wskazując, że art. 42 lit. a w zw. z art. 197 ust. 1 lit. c Dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że wystawienie, kilka lat po realizacji dostaw, które były już przedmiotem faktur niezawierających adnotacji „odwrotne obciążenie”, o której mowa w art. 226 pkt 11a Dyrektywy VAT, faktur zawierających po raz pierwszy tę wzmiankę wymagającą do celów stosowania systemu stanowiącego odstępstwo w odniesieniu do transakcji trójstronnych nie wywołuje w odniesieniu do tych dostaw skutków prawnych tego systemu uproszczenia administracyjnego, przy czym kwota korekty VAT dotycząca tych dostaw nie może zostać zadeklarowana za bieżący okres rozliczeniowy lub za przyszły okres rozliczeniowy.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Szczegółowe uzasadnienie wyroku zawiera bardzo niekorzystne dla przedsiębiorców stanowisko: nawet szybkie i samodzielne wykrycie braków na fakturze wystawionej przez środkowy podmiot transakcji trójstronnej oraz prawidłowe rozliczenie VAT przez ostatecznego nabywcę nie wystarczy, aby zastosować uproszczoną procedurę (w Polsce uregulowaną w art. 135 ustawy o VAT). Podobne zagadnienie było już przedmiotem rozstrzygnięcia TSUE w sprawie innego austriackiego przedsiębiorcy - występował tam jednak wątek tzw. znikającego podatnika, stąd stan faktyczny był nieco odmienny od komentowanego. W analizowanej sprawie nie stwierdzono okoliczności wskazujących na oszustwo podatkowe, a mimo to stanowisko Sądu UE pozostało równie rygorystyczne. Mam wątpliwości, czy tak restrykcyjne podejście jest uzasadnione w każdych okolicznościach. Niestety, argumentacja przyjęta w wyroku istotnie ogranicza podatnikom możliwość obrony w podobnych sprawach.

Niestety, konsekwencje błędnego zastosowania procedury uproszczonej mogą być bardzo kosztowne. Podmiot pośredniczący może zostać zobowiązany do rejestracji na potrzeby VAT w państwie zakończenia transportu, rozliczenia tam WNT oraz opodatkowania sprzedaży na rzecz ostatecznego nabywcy jako dostawy krajowej. Na tym jednak ryzyka podatkowe się nie kończą. Dodatkowe obciążenia mogą wynikać z obowiązku wykazania VAT należnego również w państwie, którego numerem VAT UE podatnik posłużył się na fakturze zakupowej, bez prawa do odliczenia tego podatku. W Polsce mechanizm ten przewiduje art. 25 ust. 2 w zw. z art. 88 ust. 6 ustawy o VAT (ma on charakter warunkowy i znajduje zastosowanie do czasu wykazania, że WNT zostało opodatkowane w państwie przeznaczenia towarów).

Rozliczanie transakcji łańcuchowych należy do jednych z najbardziej złożonych zagadnień w VAT, stąd nierzadko spotykam się z nieprawidłowościami w kwalifikacji tego rodzaju czynności. Omawiany wyrok powinien stanowić istotny sygnał ostrzegawczy dla przedsiębiorców uczestniczących w międzynarodowych łańcuchach dostaw. Wskazuje bowiem, że pozornie niewielki błąd w fakturowaniu może przełożyć się na znacznie konsekwencje finansowe.

W przypadku powtarzających się, błędnie rozliczanych dostaw łańcuchowych, skumulowane obciążenia VAT wraz z odsetkami mogą osiągnąć bardzo wysokie wartości. Prawidłowe rozliczenie VAT powinno być więc elementem planowania transakcji, a nie przedmiotem weryfikacji dopiero po jej przeprowadzeniu.

EWELINA CHYLIŃSKA
starsza konsultantka
w Paczuski Taudul

I. KOMENTARZ EKSPERTÓW

Możliwość wstecznego obniżenia stawek amortyzacyjnych,

wyrok WSA we Wrocławiu z 15 września 2026 r., sygn. I SA/Wr 295/26

Sprawa dotyczyła możliwości wstecznego obniżenia stawek amortyzacyjnych dla środków trwałych wykorzystywanych przez podatnika w działalności gospodarczej prowadzonej na terenie specjalnej strefy ekonomicznej, które zostały wprowadzone do ewidencji środków trwałych przed 1 stycznia 2021 r.

W ocenie podatnika, przepisy ustawy o CIT dopuszczają zmianę stawek amortyzacyjnych zarówno na przyszłość, jak i ze skutkiem wstecznym, w odniesieniu do nieprzedawnionych lat podatkowych.

Dyrektor KIS uznał stanowisko podatnika za nieprawidłowe. Zdaniem organu przepisy art. 16i ust. 4 i 5 ustawy o CIT nie przewidują możliwości wstecznej zmiany stawek amortyzacyjnych. Organ wyjaśnił, że użyte w tych przepisach słowo „następny”, oznacza każdy następny rok podatkowy po obecnym. W konsekwencji, w ocenie Dyrektora KIS, podwyższenia lub obniżenia stawek amortyzacji środków trwałych, które zostały wprowadzone do ewidencji we wcześniejszym okresie można dokonać tylko na początku każdego roku po bieżącym.

Poza sporem pozostawała natomiast kwestia braku zastosowania do wskazanych środków trwałych ograniczenia możliwości obniżania stawek amortyzacyjnych w działalności zwolnionej z opodatkowania, wynikającego z art. 16i ust. 8 ustawy o CIT.

WSA we Wrocławiu nie podzielił stanowiska organu i uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną. Sąd wskazał, że wykładnia językowa art. 16i ust. 4 i ust. 5 ustawy o CIT nie daje podstaw do ograniczenia możliwości zmiany stawek amortyzacyjnych wyłącznie do przyszłych okresów rozliczeniowych. W konsekwencji, w ocenie sądu, przepisy te dopuszczają również wsteczne obniżenie stawek amortyzacyjnych.

KOMENTARZ EKSPERTÓW

Wyrok WSA we Wrocławiu wpisuje się w coraz bardziej ugruntowaną linię orzecznictwa, zgodnie z którą art. 16i ust. 5 ustawy o CIT pozwala na wsteczne obniżanie stawek amortyzacyjnych.

Wyrok nabiera szczególnego znaczenia w kontekście planowanych zmian legislacyjnych. Zgodnie z projektem nowelizacji ustawy o CIT (druk sejmowy nr 3137) zmiana stawek amortyzacyjnych za dany rok podatkowy będzie możliwa najpóźniej do upływu terminu na złożenie zeznania podatkowego za ten rok. Innymi słowy, ustawodawca chce zamknąć drogę do wieloletnich korekt wstecz.

Paradoksalnie sama potrzeba wprowadzenia takiego przepisu może stanowić argument na korzyść podatników. Trudno bowiem twierdzić, że obecne przepisy zakazują wstecznej zmiany stawek amortyzacyjnych, skoro konieczne jest uchwalenie nowej regulacji, która ma taki zakaz dopiero wprowadzić.

Jeżeli projektowane zmiany wejdą w życie, powinny ograniczyć dotychczasowe spory interpretacyjne w odniesieniu do przyszłych rozliczeń. Do tego czasu podatnicy mogą natomiast powoływać się na korzystne orzecznictwo sądów administracyjnych, które dostarcza istotnych argumentów na rzecz dopuszczalności wstecznej zmiany stawek amortyzacyjnych za nieprzedawnione lata podatkowe.

PATRYCJA HULBÓJ
doradca podatkowy
w Paczuski Taudul

ROZDZIAŁ II

WYBÓR ORZECZEŃ

**SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH
ORAZ TSUE**

II. WYBÓR ORZECZEŃ

Kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym,

uchwała 7 sędziów NSA z 21 września 2026 r., sygn. I FPS 2/26

Na podstawie art. 134 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi kontrola sądowa postanowienia w przedmiocie przedłużenia terminu zwrotu nadwyżki podatku od towarów i usług naliczonego nad należnym nie obejmuje wcześniej wydanych za ten sam okres rozliczeniowy postanowień w takim przedmiocie, jeżeli nie zostały one zaskarżone i tym samym nie zostały wyeliminowane z obrotu prawnego, z wyjątkiem sytuacji, gdy ujawniły się dotyczące tych postanowień wady o charakterze kwalifikowanym, mogące stanowić podstawę ich wzruszenia w przewidzianych prawem postępowaniach nadzwyczajnych, a zarazem podważające skuteczne wprowadzenie tych postanowień do obrotu prawnego.

Przesłanki uznania gruntu za teren niezabudowany w świetle art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy VAT. Podstawa opodatkowania VAT przy zbyciu udziału w nieruchomości w zamian za udział w innej nieruchomości oraz dopłatę,

wyrok NSA z 2 października 2026 r., sygn. I FSK 242/24

Oceniając, czy grunt stanowi teren niezabudowany w rozumieniu art. 43 ust. 1 pkt 9 ustawy VAT, należy brać pod uwagę przede wszystkim stan faktyczny. Nie wyklucza to sytuacji, w której ze względu na ekonomiczny i gospodarczy charakter transakcji należy zweryfikować, czy obiekty lub ich elementy posadowione na gruncie (np. ściana budynku usytuowanego zasadniczo na działce sąsiedniej) mają znaczenie wiodące dla określenia charakteru tego gruntu. Jeżeli fragment budowli nie pełni samodzielnych funkcji budowlanych ani nie stanowi przedmiotu dostawy w sensie ekonomicznym i prawnym, grunt zachowuje status terenu niezabudowanego.

Stosownie do art. 29a ust. 1 ustawy VAT podstawą opodatkowania jest wszystko, co stanowi zapłatę otrzymaną lub należną z tytułu dostawy. Przy zniesieniu współwłasności nieruchomości za dopłatą podstawy opodatkowania nie ustala się według wartości rynkowej zbywanego udziału, lecz według wartości świadczenia wzajemnego należnego od nabywcy, na które składa się suma wartości udziału w drugiej nieruchomości przekazywanej w ramach rozliczenia oraz kwota dopłaty pieniężnej (pomniejszona o podatek należny).

Rozliczenie niezamortyzowanych opłat kapitałowych jako kosztu uzyskania przychodów przy wcześniejszym zakończeniu leasingu finansowego,

wyrok NSA z 1 października 2026 r., sygn. II FSK 1280/23

W przypadku wcześniejszego rozwiązania (skrócenia okresu obowiązywania) umowy leasingu finansowego środka trwałego i zbycia przedmiotu leasingu na rzecz podmiotu trzeciego za wynagrodzeniem wypłacanym korzystającemu, niezamortyzowana część opłat kapitałowych uiszczonych przez korzystającego stanowi dla niego koszt uzyskania przychodów. Koszt ten - poprzez zastosowanie analogii legis z przepisów o odpłatnym zbyciu środków trwałych - podlega rozliczeniu na zasadach ogólnych określonych w art. 15 ust. 1 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy CIT jako wydatek bezpośrednio związany z uzyskaniem przychodu z tytułu uzgodnionego wynagrodzenia.

Odpowiednie stosowanie wyłączeń z estońskiego CIT do podmiotów otrzymujących wkład niepieniężny,

wyrok NSA z 1 października 2026 r., sygn. II FSK 1300/23

Na podstawie art. 28k ust. 2 ustawy CIT wyłączenie z opodatkowania ryczałtem od dochodów spółek, o którym mowa w art. 28k ust. 1 pkt 6 ustawy CIT, ma na zasadzie odpowiedniego stosowania zastosowanie również do podmiotów otrzymujących wkład niepieniężny. Spółka otrzymująca aport w postaci praw majątkowych (obligacji lub wierzytelności) jest adresatem normy wynikającej z art. 28k ust. 1 pkt 6 w zw. z ust. 2 ustawy CIT, przy czym brak spełnienia przesłanek przedmiotowych (tj. gdy przedmiot aportu nie stanowi przedsiębiorstwa, ZCP ani jego składników majątkowych) wyklucza zastosowanie wobec niej czasowego wyłączenia z prawa do opodatkowania ryczałtem.

Prawo banku do pomniejszenia podstawy opodatkowania podatku od niektórych instytucji finansowych o wartość pożyczki udzielonej Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu,

wyrok NSA z 30 września 2026 r., sygn. III FSK 725/25

Na podstawie art. 7 akapit 3 Umowy ramowej z dnia 1 grudnia 1997 r. między Rzeczpospolitą Polską a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym dotyczącego działalności Europejskiego Banku Inwestycyjnego w Polsce w zw. z art. 5 ust. 11 pkt 2 ustawy o podatku od niektórych instytucji finansowych, z uwagi na pierwszeństwo stosowania umowy międzynarodowej przed ustawą krajową, bank jest uprawniony do pomniejszenia podstawy opodatkowania tym podatkiem o wartość aktywów z tytułu pożyczki udzielonej Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu, tak jak ma to miejsce w przypadku pożyczek udzielanych Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu jako polskiej instytucji publicznej.

Kwalifikacja na gruncie CIT wydatków na wybudowanie terminala na cudzym gruncie jako spełnienie warunku postawionego przez KE w ramach wyrażenia zgody na fuzję,

wyrok NSA z 29 września 2026 r., sygn. II FSK 1258/23

Inwestycja polegająca na wybudowaniu terminala paliwowego na cudzym gruncie, stanowiąca realizację warunku nałożonego przez Komisję Europejską w decyzji wyrażającej zgodę na fuzję spółek, wykazuje bezpośredni związek z procesem konsolidacji, a nie z uzyskaniem przychodów lub zachowaniem bądź zabezpieczeniem ich źródła.

Rozliczenie (zbycie) nakładów poniesionych na taką budowę stanowi zwrot wydatków niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu art. 12 ust. 4 pkt 6a ustawy CIT. W konsekwencji, wydatki te nie mogą stanowić kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy CIT, gdyż jako służące wyłącznie procesowi konsolidacji nie spełniają ustawowej definicji kosztu podatkowego.

Zapewnienie bezpłatnego zakwaterowania pracownikom oddelegowanym do świadczenia na rzecz spółki pracy na terenie kraju nie stanowi dla nich przychodu ze stosunku pracy,

wyrok NSA z 29 września 2026 r., sygn. II FSK 1259/24

Zapewnienie bezpłatnego zakwaterowania pracownikom oddelegowanym do świadczenia pracy na terytorium kraju nie stanowi dla nich przychodu ze stosunku pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy PIT, a w konsekwencji na pracodawcy nie ciąży obowiązek obliczenia i pobrania zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. Miejsce świadczenia pracy (w kraju, w innym państwie UE czy w państwie trzecim) nie może różnicować sytuacji podatkowej pracowników, gdyż naruszałoby to konstytucyjną zasadę równości oraz zakaz dyskryminacji.

Kwestia posługiwania się nazwą skróconą firmy na fakturach wystawianych przez spółkę cywilną,

wyrok NSA z 24 września 2026 r., sygn. I FSK 1144/23

W świetle art. 106e ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy VAT spółka cywilna - jako podmiot niebędący osobą fizyczną - jest uprawniona do posługiwania się na fakturach oraz innych dokumentach księgowych wyłącznie własną nazwą lub nazwą skróconą przyjętą w umowie spółki i wskazaną w zgłoszeniu rejestracyjnym VAT-R, bez konieczności zamieszczania w tej nazwie imion i nazwisk wszystkich swoich wspólników.

Brak opodatkowania VAT świadczenia otrzymanego od konsumenta z tytułu zmniejszenia wartości towaru na skutek korzystania z niego w sposób „ponadnormatywny”,

wyrok NSA z 23 września 2026 r., sygn. I FSK 778/25

W świetle wyroku TSUE z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-277/05 (Société thermale d'Eugénie-les-Bains) przyjęć należy, iż otrzymanie przez spółkę odszkodowania z tytułu zmniejszenia wartości towaru na skutek korzystania z niego przez konsumenta w sposób „ponadnormatywny” (korzystanie wykraczające poza sposób konieczny do stwierdzenia charakteru, cech, funkcjonowania towaru) nie stanowi wynagrodzenia za czynność podlegającą opodatkowaniu VAT.

Moment rozliczenia korekt przychodów i kosztów reasekuratora na podstawie następczych rachunków technicznych,

wyrok NSA z 22 września 2026 r., sygn. II FSK 1251/23

Korekta przychodów oraz kosztów uzyskania przychodów z tytułu umów reasekuracji obligatoryjnej proporcjonalnej, dokonywana na podstawie retrospektywnych rachunków technicznych obejmujących rzeczywiste dane o składkach i odszkodowaniach, powinna być rozliczana na bieżąco w okresie rozliczeniowym, w którym otrzymano ten rachunek (art. 12 ust. 3j i art. 15 ust. 4i ustawy CIT), gdyż zmiana wysokości świadczeń wynika ze zdarzeń następczych, a nie z błędu rachunkowego lub innej oczywistej omyłki.

Dopuszczalność detalicznej sprzedaży cygar i cygaretek na sztuki z opakowania jednostkowego oznaczonego znakami akcyzy,

wyrok WSA w Warszawie z 25 września 2026 r., sygn. III SA/Wa 650/26

Sprzedaż detaliczna pojedynczych sztuk cygar lub cygaretek wyjmowanych na życzenie klienta z opakowania jednostkowego, na którym uprzednio prawidłowo naniesiono znaki akcyzy (uszkodzone przy jego otwarciu), nie rodzi po stronie sprzedawcy obowiązku ponownego oznaczania każdej sprzedawanej sztuki odrębną banderolą ani powstania nowego obowiązku podatkowego w podatku akcyzowym, niezależnie od tego, czy wyrób jest konsumowany w miejscu sprzedaży, czy poza nim.

Opodatkowanie przychodów funduszu inwestycyjnego z tytułu spłaty kapitału i odsetek od wierzytelności pożyczkowych w związku z uczestnictwem oraz likwidacją podatkowo transparentnej spółki zagranicznej,

wyrok WSA w Warszawie z 22 września 2026 r., sygn. III SA/Wa 692/26

Spłata części kapitałowej wierzytelności pożyczkowej na rzecz podatkowo transparentnej spółki komandytowej jest obojętna podatkowo i nie stanowi dla wspólnika przychodu w rozumieniu art. 12 ust. 1 w zw. z art. 12 ust. 4 pkt 1 ustawy CIT, gdyż spłata kapitału pożyczki nie prowadzi do powstania definitywnego przysporzenia majątkowego.

Spłata wierzytelności pożyczkowych dokonana na rzecz funduszu inwestycyjnego bezpośrednio przez pożyczkobiorców – po uprzedniej likwidacji transparentnej podatkowo spółki zagranicznej i przejęciu przez fundusz jej majątku – nie stanowi dla funduszu przychodu „z udziału w spółce niebędącej osobą prawną” w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 57 lit. a ustawy CIT. Przychód z odsetek od takich pożyczek, uzyskany po likwidacji spółki transparentnej, stanowi bezpośredni przychód funduszu objęty zwolnieniem podatkowym.

ROZDZIAŁ III

WYBÓR INTER- PRETACJI PODATKOWYCH

III. WYBÓR INTERPRETACJI

Skutki podatkowe transkrypcji aktu małżeństwa obywateli Unii tej samej płci zawartego w innym państwie członkowskim UE do polskich akt stanu cywilnego,

interpretacja ogólna Ministra Finansów i Gospodarki z 24 września 2026 r., sygn. DTS6.80226.2026

Ilekczoć w i) Ordynacji podatkowej, ii) ustawie PIT, iii) ustawie CIT, iv) ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągnanych przez osoby fizyczne, v) ustawie o podatku od spadków i darowizn, vi) ustawie VAT, vii) ustawie o podatku akcyzowym z 2008 r., viii) ustawie o podatku rolnym, ix) ustawie o opłacie skarbowej mowa o „małżonku”, „współmałżonku”, „małżeństwie” lub „związku małżeńskim”, należy przez nie rozumieć nie tylko małżeństwo w ujęciu Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, ale również małżeństwo zawarte legalnie przez osoby tej samej płci w innym niż Polska państwie członkowskim UE, z zastrzeżeniem klauzuli porządku publicznego.

W związku z brakiem regulacji szczególnych, które odnosząby się do statusu prawnego sformalizowanych związków osób tej samej płci, konieczne jest zagwarantowanie małżeństwu obywateli Unii tej samej płci minimalnego poziomu ochrony. Uznanie zagranicznego aktu małżeństwa w wyniku transkrypcji do polskich aktów stanu cywilnego należy traktować jako konieczne potwierdzenie, że klauzula porządku publicznego nie sprzeciwia się zastosowaniu do takiego związku przepisów prawa podatkowego dotyczących małżeństwa.

Przy stosowaniu przepisów prawa podatkowego należy uwzględnić fakt istnienia małżeństwa, na podstawie transkrybowanego aktu małżeństwa osób tej samej płci, zawartego zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim UE, od momentu zawarcia tego małżeństwa, z zastrzeżeniem indywidualnych okoliczności danej sprawy, jak również właściwych przepisów materialnego prawa podatkowego i zasad ogólnych prawa podatkowego. Powyższe pojęcia należy interpretować w sposób jednolity zarówno w sferze procedury, ograniczeń i obowiązków, jak i ulg i preferencji podatkowych.

Przesłanki oceny, czy wydatki na wymianę skorodowanego odcinka istniejącej sieci stanowią wydatki na remont środka trwałego i mogą zostać zaliczone bezpośrednio do kosztów uzyskania przychodów,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 28 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.459.2026.1.AS

Zgodnie z brzmieniem definicji zawartej w art. 3 pkt 8 ustawy - Prawo budowlane, użycie innych materiałów budowlanych niż stosowane pierwotnie nie wyklucza klasyfikacji prowadzonych prac jako prac remontowych. Zastosowanie nowocześniejszych materiałów lub technologii nie przesądza więc o braku możliwości zakwalifikowania danego wydatku jako wydatku na prace remon-

towe. Zasadniczym kryterium stosowanym dla rozróżnienia w sprawach podatkowych remontu od ulepszenia jest bowiem wzrost wartości użytkowej danego środka trwałego.

Różnica pomiędzy nakładami ponoszonymi na remont a nakładami ponoszonymi na ulepszenie środków trwałych polega więc na tym, że remont zmierza do podtrzymania, odtworzenia wartości użytkowej środka trwałego i jest rodzajem naprawy, wymiany zużytych elementów, natomiast w wyniku ulepszenia środek trwały zostaje unowocześniony lub przystosowany do spełniania innych, nowych funkcji, zyskuje istotną zmianę cech użytkowych.

Opisane we wniosku prace związane z wymianą skorodowanego odcinka sieci powinny być kwalifikowane jako remont. Opisane we wniosku działania zmierzają do naprawy sieci oraz do przywrócenia jej pierwotnego stanu technicznego, nie zmieniając przy tym charakteru i funkcji sieci. Kluczowym elementem w analizowanej sprawie jest fakt, że spółka wymieniła wyeksploatowany odcinek z zachowaniem dotychczasowej trasy, średnicy oraz kluczowych parametrów roboczych sieci. Zmiana technologii nie stanowi o charakterze modernizacyjnym inwestycji. Wynika ona bezpośrednio z nieuchronnego postępu technicznego.

Przy naprawach i odtwarzaniu infrastruktury sieciowej dopuszczalne, a wręcz konieczne ze względów bezpieczeństwa i sztuki budowlanej jest stosowanie materiałów nowocześniejszych, trwałszych i powszechnie dostępnych w danym okresie historycznym. Użycie nowej technologii w miejsce przestarzałych mieści się w pojęciu remontu, o ile nie doprowadziło do zmiany przeznaczenia linii czy skokowego zwiększenia jej przepustowości (średnicy). W świetle powyższego, wydatki jakie spółka poniesie pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z osiąganymi przychodami, z drugiej strony nie spełniają kryteriów ulepszenia. Wydatki te jako wydatki remontowe, będą zatem mogły stanowić koszt podatkowy.

Wydatki na remont jako niesłużące wygenerowaniu konkretnego, zindywidualizowanego przychodu, stanowią koszty pośrednie (inne niż bezpośrednio związane z przychodami). Biorąc powyższe pod uwagę wydatki, o których mowa we wniosku, spółka będzie mogła zaliczyć bezpośrednio do kosztów uzyskania przychodów jako wydatki o charakterze remontowym w dacie ich poniesienia w rozumieniu art. 15 ust. 4d ustawy CIT.

Wymogi formalne elektronicznego zaświadczenia o rezydencji. Wynagrodzenie wypłacane na rzecz podmiotów zagranicznych z tytułu usług reklamowych i marketingowych stanowi należności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 23 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.339.2026.2.BD

Biorąc pod uwagę, że przepisy art. 4a pkt 12 ustawy CIT w zw. z art. 194 § 1 Ordynacji podatkowej wykluczają możliwość potwierdzania rezydencji podatkowej w innej formie niż urzędowy dokument wystawiony przez właściwe organy drugiego państwa, jego kopia (np. kserokopia, faks, skan, fotografia, kopia elektroniczna w formie plików „pdf”, „jpg”, „png”) nie może rodzić wątpliwości co do zachowania w niej integralności oryginału.

Takie obawy nie dotyczą oryginalnych dokumentów papierowych (lub ich kopii potwierdzonych za zgodność z oryginałem przez uprawnione podmioty), dokumentów elektronicznych sporządzonych przez właściwe władze podatkowe (opatrzonego podpisem elektronicznym) i przekazanych podatnikom lub opublikowanych na oficjalnych stronach internetowych tych władz.

W pozostałych przypadkach, tj. pobrania pliku elektronicznego (sformatowanego w postaci „pdf”, „jpg”, „png”) ze strony podatnika (beneficjanta płatności) lub ze strony internetowej przez niego wskazanej, nie można wykluczyć ryzyka korzystania z danych, których oryginalna treść (także forma i format) została zmodyfikowana.

W świetle powyższego, w przypadku posiadania certyfikatu rezydencji w formie elektronicznej wystawionego przez właściwy irlandzki organ podatkowy, zgodnie z przepisami obowiązującymi w Irlandii uznać należy, że jeżeli w kraju rezydencji podatkowej dopuszczalna jest taka forma elektroniczna certyfikatów rezydencji, to nie ma podstaw, aby kraj, w którym przedkładany jest dokument nie uznawał takiej formy tego zaświadczenia. Jeżeli przepisy danego kraju uznają, że certyfikat rezydencji wydany w formie elektronicznej jest dokumentem poświadczającym rezydencję podatkową, to nie traci on swoich właściwości poprzez dalsze jego udostępnianie w kanałach elektronicznych, które nie naruszają jego integralności.

Ponadto, certyfikat rezydencji powinien być otrzymany w takiej formie, w jakiej jest wydawany w kraju nierezydenta. Jeżeli tego rodzaju dokument jest wydawany przez organ podatkowy w formie dokumentu elektronicznego udostępnianego przez urzędnika organu podatkowego jako plik „pdf” („jpg”) lub za pośrednictwem specjalnych usług internetowych lokalnych organów podatkowych jako skan spełniający wymogi określone ww. przepisami, to stanowi on certyfikat rezydencji, o którym mowa w art. 4a pkt 12 ustawy CIT, nawet w przypadku jego dalszego przekazywania w niezmienionej formie.

W konsekwencji wskazać należy, że certyfikaty rezydencji udostępniane spółce w formie elektronicznej (pliki „pdf” lub „jpg”) spełniają wymogi wskazane w ww. przepisach. Tym samym, w sytuacji udostępniania ich w niezmienionej formie i formacie – będą stanowiły zaświadczenia, o jakich mowa w art. 4a pkt 12 w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy CIT.

Analizując zapisy polsko-irlandzkiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania stwierdzić należy, że należności wypłacane podmiotom irlandzkim z tytułu świadczonych usług należy zakwalifikować na gruncie ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania do zysków przedsiębiorstwa (zgodnie z art. 7 ust. 1 polsko-irlandzkiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania), co zarazem oznacza, że należności te podlegają opodatkowaniu w Irlandii.

W konsekwencji, dokonując wypłaty wynagrodzenia podmiotom irlandzkim, przy dochowaniu należytej staranności, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy CIT i w sytuacji posiadania aktualnych certyfikatów rezydencji ww. podmiotów, na spółce nie będzie ciążył obowiązek pobrania zryczałtowanego podatku dochodowego na podstawie art. 7 ust. 1 ww. umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

Tym samym, należy zgodzić się ze stanowiskiem, że wynagrodzenie wypłacane na rzecz podmiotów zagranicznych z tytułu usług reklamowych i marketingowych stanowi należności, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT. Ponadto, z uwagi na posiadanie przez spółkę certyfikatów rezydencji podatkowej tych podmiotów, spółka jest uprawniona do zastosowania postanowień umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i w konsekwencji do niepobierania podatku u źródła od wypłacanego wynagrodzenia.

Formularz IFT-2/IFT-2R jest informacją o wysokości przychodu (dochodu) uzyskanego przez podatników CIT niemających siedziby lub zarządu na terytorium Polski. Informację tę, co do zasady sporządza płatnik zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych, który dokonuje wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy CIT.

Co istotne, informację, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy CIT, sporządzają i przekazują również podmioty, które dokonują wypłat należności z ww. tytułów, gdy na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub ustawy nie są obowiązane do poboru podatku. W takim przypadku pomimo niepobrania podatku podmiot ten jest zobowiązany do wystawienia informacji IFT-2/IFT-2R, którą należy wysłać do odpowiedniego urzędu dla nierezydentów oraz do podatnika.

W rozpatrywanej sprawie, jak wskazano powyżej, spółka dokonuje wypłat należności z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy CIT. Zatem, zgodnie z powyższym ma obowiązek przesłania podatnikowi, o którym mowa w art. 3 ust. 2 ustawy CIT oraz US - informacji o dokonanych wypłatach i pobranym podatku sporządzonej według ustalonego wzoru. W świetle powyższego, na spółce ciąży obowiązek sporządzenia informacji IFT-2/IFT-2R, o której mowa w art. 26 ust. 3 pkt 2 ustawy CIT. Zatem spółka jest zobowiązana do wykazywania A oraz B jako podatników w składanej informacji IFT-2/IFT-2R, pomimo niepobrania podatku u źródła na podstawie właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

Wyłączenie zwolnienia z CIT dla luksemburskiego funduszu inwestującego w nieruchomości i portfele wierzytelności,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 23 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.125.2026.5.ED

Zgodnie z art. 17 ust. 11 pkt 1 ustawy CIT, jednym z warunków zwolnienia jest to, aby wyłącznym przedmiotem działalności instytucji wspólnego inwestowania było zbiorowe lokowanie środków pieniężnych w papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego lub inne prawa majątkowe.

Z opisu sprawy wynika jednak, że fundusz tego warunku nie spełni, gdyż polityka inwestycyjna funduszu przewiduje możliwość inwestowania w instrumenty finansowe związane z przejęciem portfeli wierzytelności oraz nieruchomości powiązane z nabyciem takiego portfela wierzytelności.

Fundusz działa i lokuje swoje aktywa zgodnie z regulacjami obowiązującymi w Luksemburgu, które obejmują również inwestycje w nieruchomości związane z nabywanymi portfelami wierzytelności.

Powyższy zakres działalności funduszu, który zgodnie z polityką inwestycyjną funduszu przewiduje możliwość inwestowania w instrumenty finansowe związane z przejęciem portfeli wierzytelności oraz nieruchomości powiązane z nabyciem takiego portfela wierzytelności powoduje, że zastosowanie zwolnienia określonego w art. 17 ust. 1 pkt 58 w zw. z art. 17 ust. 11 pkt 1 ustawy CIT, jest nieuzasadnione, pomimo że fundusz spełnia warunki, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 10a lit. a, d-f oraz art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT.

Wobec powyższego, przychody (dochody) uzyskiwane przez fundusz na terytorium Polski (w opisanym we wniosku zdarzeniu przyszłym) nie będą korzystać ze zwolnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 58 ustawy CIT.

Moment rozpoczęcia biegu terminu na złożenie oświadczenia WH-OSC w przypadku wypłaty odsetek i dywidend,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 22 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.322.2026.2.ANK

Bieg terminu na złożenie oświadczenia WH-OSC uzależniony jest od momentu, w którym doszło do przekroczenia kwoty określonej w art. 26 ust. 2e ustawy CIT w stosunku do danego podatnika

w danym roku, niezależnie od tego, jakiego rodzaju płatności wskazane w art. 21 ust. 1 pkt 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy CIT spowodowały przekroczenie limitu (art. 26 ust. 7c ustawy CIT).

Tym samym, oświadczenie WH-OSC względem wypłacanej dywidendy będzie skuteczne, jeśli zostanie złożone w terminie liczonym od miesiąca przekroczenia progu 2.000.000 zł względem łącznej kwoty wypłacanych odsetek (nawet jeśli płatnik do wypłacanych odsetek nie zastosuje żadnej preferencji) i dywidend - a nie od miesiąca wypłaty dywidendy - jako pierwszej wypłaty wobec podmiotu powiązanego.

Płatnik zobowiązany jest złożyć oświadczenie do organu nie później niż ostatniego dnia drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym doszło do przekroczenia kwoty 2.000.000 zł. Tym samym, skoro przekroczenie kwoty 2.000.000 zł nastąpiło w momencie wypłaty odsetek, to termin na złożenie oświadczenia biegnie od miesiąca tego przekroczenia, a nie miesiąca wypłaty dywidendy.

Ustalenie momentu powstania obowiązku podatkowego w VAT w przypadku uregulowania płatności przez osobę, która uprzednio pobrała paliwo bez zapłaty,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 21 września 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-3.4012.454.2026.1.PRM

Ze stanu faktycznego wynika, że klient po zatankowaniu samochodu ma możliwość korzystania z paliwa jak właściciel, bowiem ma możliwość rozporządzania nim. W istocie rzeczy ma on praktyczną kontrolę nad zatankowanym paliwem. Zatem przekazanie klientowi władztwa ekonomicznego nad zatankowanym paliwem jest przesłanką do uznania danej czynności za dostawę towarów w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy VAT, gdyż klient jako odbiorca już od tego momentu może/będzie mógł dysponować towarem (zatankowanym paliwem) i fizycznie nim rozporządzać jak właściciel.

W okolicznościach analizowanej sprawy, tj. gdy klient tankuje samochód i odjeżdża ze stacji bez zapłaty, obowiązek podatkowy w podatku VAT - zgodnie z art. 19a ust. 1 ustawy VAT - powstaje z chwilą wydania towaru, tj. zatankowania paliwa. W tym bowiem momencie następuje/będzie następować przeniesienie prawa do rozporządzania tym towarem jak właściciel.

Tym samym, nie można zgodzić się ze spółką, że momentem właściwym dla identyfikacji powstania obowiązku podatkowego jest moment otrzymania zapłaty za paliwo. Do dostawy towarów, o której mowa w art. 19a ust. 1 ustawy VAT, doszło/dojdzie w chwili zatankowania paliwa przez klienta. W tym momencie doszło/dojdzie do przeniesienia prawa do rozporządzania ww. towarem jak właściciel.

Podsumowując, moment powstania obowiązku podatkowego owszem powstanie zgodnie z art. 19a ust. 1 ustawy VAT, lecz w chwili przeniesienia prawa do rozporządzania towarem, jak właściciel, tj. zatankowania paliwa przez klienta, chociaż ten za pobrany towar ureguje należność po upływie czasu od jego pobrania.

Przepis art. 16i ust. 5 ustawy CIT pozwala na korektę stawek amortyzacyjnych wstecz,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 18 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.361.2022.11.PC

Spółka nie wyklucza, aby w przyszłości dla wybranych środków trwałych dokonać kolejnych modyfikacji, tj. ponownego obniżenia lub podwyższenia uprzednio obniżonych stawek amortyzacyjnych do wysokości wynikającej z wykazu rocznych stawek amortyzacyjnych, w tym również ze skutkiem wstecznym.

Przez skutek wsteczny spółka rozumie dokonanie zmiany stawek amortyzacyjnych począwszy od miesiąca, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji albo od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego, w którym nastąpiło wprowadzenie środka trwałego do ewidencji w odniesieniu do: i) minionych lat podatkowych, w przypadku których nie upłynie okres przedawnienia zobowiązania podatkowego w podatku CIT lub ii) bieżącego roku podatkowego, tj. roku, w którym spółka podejmie decyzję o modyfikacji stawek amortyzacji podatkowej. W tej sytuacji uznać należy, iż:

- 1) Po dokonaniu obniżenia stawek amortyzacyjnych zgodnie z art. 16i ust. 5 ustawy CIT (dla wybranych środków trwałych) ujętych w wykazie rocznych stawek amortyzacyjnych według zasad przedstawionych w opisie zdarzenia przyszłego, spółka będzie uprawniona do przywrócenia wysokości stawek amortyzacyjnych wynikających z przytoczonego wykazu od pierwszego miesiąca każdego następnego roku podatkowego;
- 2) Spółka będzie uprawniona do modyfikacji wysokości stawek amortyzacyjnych w zakresie minionych lat podatkowych do wysokości nie wyższej niż wynikająca z wykazu rocznych stawek amortyzacyjnych dla środków trwałych, dla których przyjęto metodę amortyzacji liniowej, z uwzględnieniem okresu przedawnienia zobowiązań podatkowych;
- 3) Spółka będzie uprawniona do modyfikacji w zakresie bieżącego roku podatkowego, tj. roku, w którym spółka podejmie decyzję o obniżeniu lub podwyższeniu stawek ze skutkiem od dnia 1 stycznia tego wskazanego roku.

Obowiązek wystawiania i przesyłania do KSeF faktur dokumentujących świadczenie usług spawalniczych, monterskich oraz rurarskich na terytorium Islandii,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 17 września 2026 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.722.2026.3.AJB

Do świadczonych na rzecz kontrahenta na terytorium Islandii usług spawalniczych, monterskich oraz rurarskich nie znajdują zastosowania szczególne zasady ustalania miejsca świadczenia wynikające z art. 28e, art. 28f ust. 1 i 1a, art. 28g ust. 1, art. 28i, art. 28j ust. 1 i 2 oraz art. 28n ustawy VAT. W analizowanej sprawie zastosowanie ma ogólna zasada ustalania miejsca świadczenia wyrażona w art. 28b ust. 1 ustawy VAT, zgodnie z którą miejscem świadczenia usług w przypadku świadczenia

usług na rzecz podatnika w rozumieniu art. 28a ustawy VAT jest miejsce, w którym podatnik będący usługobiorcą posiada siedzibę działalności gospodarczej. Tym samym miejscem świadczenia wykonywanych na terytorium Islandii usług spawalniczych, monterskich oraz rurarskich na rzecz kontrahenta jest miejsce siedziby działalności gospodarczej kontrahenta, tj. Islandia.

Świadczone przez spółkę przedmiotowe usługi są opodatkowane na terytorium państwa trzeciego. Zatem, spółka jest zobowiązana do wystawienia faktur dokumentujących świadczone na rzecz kontrahenta usługi spawalnicze, monterskie oraz rurarskie na podstawie art. 106b ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 106a pkt 2 lit. b ustawy VAT – dla których miejscem opodatkowania jest terytorium państwa trzeciego. Obowiązek wystawiania faktur w KSeF dotyczy wyłącznie faktur wystawianych w oparciu o polskie przepisy, w szczególności art. 106a-106q ustawy VAT.

Skoro spółka jest zobowiązana do wystawiania faktur według prawa krajowego w celu udokumentowania świadczonych ww. usług na rzecz kontrahenta, stosownie do art. 106b ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 106a pkt 1, art. 106a pkt 2 lit. b ustawy VAT - to tym samym jest zobowiązana również wystawić faktury ustrukturyzowane. Podkreślenia bowiem wymaga, że do ww. usług nie znajdują zastosowania wyłączenia ustawowe, o których mowa w art. 106ga ust. 2 ustawy VAT.

Ponadto, zgodnie z dyspozycją art. 106gb ust. 4 ustawy VAT, gdy miejscem świadczenia jest terytorium państwa trzeciego, a nabywcą jest podmiot zagraniczny, spółka zobowiązana jest przekazać/udostępnić nabywcy fakturę ustrukturyzowaną w sposób z nim uzgodniony. Podsumowując, spółka zobowiązana jest do wystawiania i przysyłania do Krajowego Systemu e-Faktur (KSeF) faktur dokumentujących świadczone na rzecz kontrahenta na terytorium Islandii usługi spawalnicze, monterskie oraz rurarskie.

Brak możliwości zastosowania art. 16 ust. 1 pkt 8e ustawy CIT w przypadku unicestwienia udziałów wskutek połączenia,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 16 września 2026 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.430.2026.2.SG

Możliwość rozpoznania wydatków na nabycie udziałów jest odroczone w czasie do momentu odpłatnego zbycia tych udziałów. Użycie przez ustawodawcę określenia „wydatki na nabycie” oznacza przy tym, że do kosztów uzyskania przychodów - ale dopiero z chwilą odpłatnego zbycia udziałów - zalicza się wydatki bezpośrednio warunkujące ich nabycie, tj. takie, bez których poniesienia skutecznego nabycie udziałów nie byłoby możliwe. Takie wydatki stanowią koszt uzyskania przychodów pod warunkiem, że spełniają ogólne przesłanki zaliczenia ich do kosztów podatkowych, wynikające z art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

W związku z połączeniem B. GmbH poprzez przejęcie jej przez F. GmbH taka sytuacja nie wystąpiła, ponieważ spółka nie zbyła udziałów. W analizowanej sprawie nie dojdzie do odpłatnego zbycia przez spółkę udziałów w B. GmbH. Udziały te zostaną unicestwione w następstwie połączenia B. GmbH z F. GmbH. Samo unicestwienie udziałów wskutek połączenia nie jest tożsame z ich odpłatnym zbyciem. Tym samym nie wystąpi zdarzenie, z którym art. 16 ust. 1 pkt 8e ustawy CIT wiąże możliwość rozpoznania wydatków, o których mowa w tym przepisie, jako kosztów uzyskania przychodów.

Okoliczność, że wskutek połączenia dojdzie do definitywnego wyzbycia się przez spółkę udziałów w spółce przejmowanej, nie daje podstaw do rozpoznania tych wydatków na zasadach ogólnych wynikających z art. 15 ust. 1 ustawy CIT. Art. 15 ust. 1 ustawy CIT znajduje bowiem zastosowanie z uwzględnieniem wyłączeń przewidzianych w art. 16 ust. 1 ustawy CIT.

W odniesieniu do wydatków poniesionych przez spółkę nabywającą przy wymianie udziałów usta-

wodawca w art. 16 ust. 1 pkt 8e ustawy CIT w sposób szczególny określił moment, w którym wydatki te mogą stanowić koszty uzyskania przychodów, wiążąc go z odpłatnym zbyciem tych udziałów. Tym samym art. 15 ust. 1 ustawy CIT nie może stanowić samodzielnej podstawy do rozpoznania tych wydatków jako kosztów uzyskania przychodów w związku z unicestwieniem udziałów wskutek połączenia.

Skutki podatkowe w CIT zbycia wierzytelności kredytowych przez bank hipoteczny na rzecz funduszy wierzytelności lub towarzystw funduszy inwestycyjnych tworzących fundusze wierzytelności,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 14 września 2026 r., sygn. 0114-KDIP2-2.4010.301.2026.1.ASK

Ustawa Prawo bankowe rozróżnia czynność udzielenia kredytu od czynności skupu wierzytelności z tytułu kredytu. Zatem, nabycie przez bank hipoteczny wierzytelności z tytułu kredytów od innych banków, a następnie zbycie tych wierzytelności na rzecz funduszu wierzytelności lub towarzystw funduszy inwestycyjnych tworzących fundusze wierzytelności nie spełnia kryteriów uznania za koszty uzyskania przychodów straty związanej z tą transakcją. Wynika to z faktu, że bank nabywający wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) od innego banku nie był kredytodawcą.

Transakcja nabycia przez bank hipoteczny wierzytelności z tytułu kredytu od innego banku nie jest transakcją udzielenia kredytu. Zatem, do banku hipotecznego nie może mieć zastosowania art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT, dotyczący zaliczenia w bankach do kosztów uzyskania przychodów straty ze zbycia wierzytelności, która stanowi różnicę pomiędzy kwotą uzyskaną ze zbycia a wartością wierzytelności z tytułu udzielonego przez bank kredytu (pożyczki).

Omawiany przepis ma zastosowanie wyłącznie do wierzytelności z tytułu kredytów (pożyczek) udzielonych przez uprawnione do tego jednostki, w tym banki (których uprawnienie w tym zakresie wynika z ustawy Prawo bankowe) i banki hipoteczne (których uprawnienie w tym zakresie wynika z ustawy o listach zastawnych i bankach hipotecznych) - inaczej mówiąc do tzw. wierzytelności własnych banków. Przepis ten nie obejmuje natomiast sytuacji, w której bank nabywa wierzytelności od innych banków, a następnie zbywa te wierzytelności kredytowe na rzecz funduszy wierzytelności lub towarzystw funduszy inwestycyjnych tworzących fundusze wierzytelności.

Bank hipoteczny, nabywając wierzytelność, nie poniósł wydatku w wysokości wartości nominalnej kredytu/pożyczki, a dokonał tylko zapłaty za nabytą wierzytelność, której cena nie musiała odpowiadać wartości nominalnej niespłaconej wierzytelności. Gdyby przyjąć, że art. 15 ust. 1h pkt 2 ustawy CIT obejmuje swą normą również wierzytelności kredytowe nabyte od innego banku, ustawodawca musiałby wykazać sposób ustalania kosztu podatkowego uzależniony od ceny nabycia wierzytelności, a nie tylko od wartości udzielonego kredytu, która to wartość nominalna od strony kosztowej nie ma znaczenia dla banku nabywającego wierzytelności. Brak powyższego uregulowania dowodzi, że ww. przepis nie ma zastosowania do podatników, w tym także banków hipotecznych nabywających omawiane wierzytelności.

Transakcja zbycia wierzytelności do funduszu wierzytelności albo towarzystwa funduszy inwestycyjnych tworzącego fundusz wierzytelności nie generuje przychodu podlegającego opodatkowaniu w zakresie niespłaconego kapitału kredytu. Przepis art. 12 ust. 4 pkt 15 lit. c tiret pierwsze ustawy CIT wyłącza z przychodów podatkowych banku przychody ze zbycia wierzytelności z tytułu kredytów i pożyczek na rzecz funduszu wierzytelności do wysokości niespłaconej części kapitału. Przepis ten nie ma zastosowania do banku hipotecznego w sytuacji, gdy zbywa on wierzytelności

uprzednio nabyte od innych banków, a nie udzielone przez siebie. Mając powyższe na uwadze, bank nie będzie uprawniony do wyłączenia z przychodów podatkowych przychodu ze zbycia funduszu wierzytelności kredytowych, do niespłaconej kapitałowej części tych kredytów/pożyczek zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 15 lit. c tiret pierwsze ustawy CIT.

Kwestia wystawiania zbiorczych faktur korygujących in plus i in minus oraz moment rozliczenia poszczególnych korekt,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 11 września 2026 r., sygn. 0113-KDIPT1-2.4012.549.2026.2.KT

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka świadczy na rzecz dostawcy energii elektrycznej usługi pośrednictwa polegające na pozyskiwaniu klientów końcowych. Z tytułu świadczonych usług przysługuje spółce wynagrodzenie prowizyjne. Wysokość prowizji ustalana jest początkowo w oparciu o wartości szacunkowe, w szczególności szacowany wolumen zużycia energii elektrycznej. Po zakończeniu określonego okresu następuje weryfikacja rzeczywistego zużycia energii oraz innych okoliczności mających wpływ na należne spółce wynagrodzenie. W konsekwencji pierwotnie ustalona prowizja może podlegać zarówno zwiększeniu, jak i zmniejszeniu.

Pierwotne ustalenie wynagrodzenia następuje zatem zgodnie z przewidzianym umową sposobem kalkulacji, na podstawie danych dostępnych i właściwych dla tego etapu rozliczenia. Korekty mogą wynikać w szczególności z różnicy pomiędzy wolumenem rzeczywistym i szacowanym, przedterminowego rozwiązania umowy oraz niewzięcia umowy w życie. Korekty dotyczą wcześniejszych okresów rozliczeniowych i odnoszą się do usług uprzednio udokumentowanych fakturami. Obecnie spółka wystawia wiele faktur korygujących, z których każda odnosi się do konkretnej faktury pierwotnej.

Spółka zamierza zmienić sposób dokumentowania tych korekt i wystawiać jedną zbiorczą fakturę korygującą, obejmującą korekty odnoszące się do wielu wcześniejszych faktur, przy czym w ramach jednego dokumentu mogą wystąpić zarówno zwiększenia, jak i zmniejszenia podstawy opodatkowania. Przepisy ustawy VAT nie zawierają regulacji, która nakazywałaby, aby jedna faktura korygująca odnosiła się wyłącznie do jednej faktury pierwotnej. Nie zawierają również zakazu objęcia jednym dokumentem korekt, które w odniesieniu do poszczególnych faktur pierwotnych powodują zarówno zwiększenie, jak i zmniejszenie podstawy opodatkowania.

W konsekwencji, możliwe jest wystawienie jednej zbiorczej faktury korygującej odnoszącej się do wielu faktur pierwotnych, również w sytuacji, gdy część korekt powoduje zwiększenie, a część zmniejszenie należnego wynagrodzenia. Warunkiem jest jednak, aby wystawiona faktura korygująca spełniała wymagania wynikające z art. 106j ustawy VAT i pozwalała na jednoznaczne ustalenie, jakich faktur oraz jakich transakcji dotyczą dokonane korekty.

Opisana przez spółkę faktura nie stanowi szczególnej faktury korygującej, o której mowa w art. 106j ust. 3 ustawy VAT. W analizowanej sprawie podstawą korekty jest bowiem weryfikacja należnego wynagrodzenia za poszczególne usługi, a nie udzielenie okresowego rabatu. Opisany dokument należy zatem traktować jako fakturę korygującą dotyczącą wielu faktur pierwotnych, wystawioną na zasadach ogólnych określonych w art. 106j ustawy VAT.

Wobec powyższego spółka jest uprawniona do wystawienia zbiorczej faktury korygującej obejmującej zarówno zmianę wynagrodzenia na plus, jak i na minus za usługi pośrednictwa w sprzedaży energii elektrycznej za dany okres rozliczeniowy.

W analizowanej sprawie sam fakt, że już w momencie zawierania umowy strony przewidują późniejsze rozliczenie prowizji na podstawie wolumenu rzeczywistego, nie oznacza, że w momencie wysta-

wienia faktury pierwotnej istnieje konkretna przyczyna ewentualnego zwiększenia wynagrodzenia.

Jak wynika z opisu sprawy, pierwotna wysokość prowizji jest ustalana na podstawie wolumenu szacowanego, natomiast dopiero po zakończeniu okresu gwarancji ceny oraz przeprowadzeniu weryfikacji na podstawie wolumenu rzeczywistego następuje ustalenie różnicy powodującej odpowiednie zwiększenie albo zmniejszenie wynagrodzenia. W zakresie korekt wynikających z tej różnicy mamy zatem do czynienia z przyczyną o charakterze następczym.

Powyższego nie zmienia okoliczność, że sam mechanizm późniejszego rozliczenia został przewidziany przez strony już w umowie. Istotne jest bowiem, że na moment pierwotnego rozliczenia wysokość prowizji została ustalona zgodnie z umową przy zastosowaniu właściwych na ten moment danych szacunkowych, natomiast dopiero późniejsze ustalenia danych rzeczywistych pozwalają określić, czy i w jakiej wysokości wystąpi zwiększenie albo zmniejszenie należnego wynagrodzenia.

W okolicznościach niniejszej sprawy w sytuacjach podwyższenia wynagrodzenia nie oznacza, że korekta powinna być automatycznie rozliczona w okresie, w którym zostanie wystawiona zbiorcza faktura korygująca. Zatem, w przypadku ustalenia różnicy powodującej zwiększenie wynagrodzenia, korekty wynikające z późniejszego rozliczenia wolumenu rzeczywistego względem wolumenu szacowanego będą miały charakter następczy i powinny zostać rozliczone za okres, w którym zaistniała przyczyna zwiększenia należnego wynagrodzenia.

Odrębne zasady dotyczą natomiast korekt powodujących zmniejszenie podstawy opodatkowania.

Zasady obniżenia w związku z funkcjonowaniem KSeF zostały zmienione. Stosownie do art. 29a ust. 13 ustawy VAT, w przypadkach, o których mowa w art. 29a ust. 10 pkt 1-3 ustawy VAT, w przypadku wystawienia faktury korygującej w postaci faktury ustrukturyzowanej obniżenia podstawy opodatkowania dokonuje się za okres rozliczeniowy, w którym podatnik wystawił tę fakturę korygującą, z zastrzeżeniem regulacji określonych w art. 29a ust. 13a-13c ustawy VAT.

Tym samym w przypadku opisanej we wniosku zbiorczej faktury korygującej wystawionej w postaci faktury ustrukturyzowanej korekty zmniejszające objęte tym dokumentem będą, co do zasady, rozliczane za okres, w którym zostanie wystawiona ta faktura korygująca. Zatem do korekt zmniejszających nie ma zastosowania zasada wynikająca z art. 29a ust. 17 ustawy VAT, dotycząca korekt zwiększających.

Oznacza to również, że fakt wystawienia jednego dokumentu, na którym skompensowane zostaną korekty zwiększające i zmniejszające, nie powoduje, że dla celów VAT wszystkie elementy tego dokumentu uzyskują ten sam moment rozliczenia. Należy odrębnie ustalić moment rozliczenia korekt „in plus” oraz korekt „in minus”, stosując do nich właściwe przepisy.

W analizowanej sprawie szczególnego podkreślenia wymaga okoliczność, że spółka zamierza wykazać na zbiorczej fakturze korygującej jedną wynikową wartość będącą sumą wszystkich korekt zwiększających i zmniejszających. Sam taki sposób prezentacji wartości na dokumencie nie może wpływać na moment rozliczenia podatku należnego. Okoliczność, że spółka zamierza wykazać na zbiorczej fakturze korygującej jedną wynikową kwotę stanowiącą sumę wszystkich korekt zwiększających i zmniejszających, pozostaje bez wpływu na sposób ustalenia okresu, w którym poszczególne korekty wywołują skutki w podatku VAT.

Wynik rachunkowy dokumentu nie determinuje bowiem charakteru materialnoprawnego poszczególnych korekt składających się na ten wynik. Nie można zatem uznać, że w przypadku, gdy saldo faktury korygującej jest dodatnie, cała faktura stanowi dla celów art. 29a ustawy VAT korektę „in plus”, ani że w przypadku salda ujemnego cała faktura stanowi korektę „in minus”. O kwalifikacji i momencie rozliczenia decydują poszczególne zdarzenia gospodarcze powodujące zmianę podstawy opodatkowania, a nie końcowe saldo dokumentu.

Tym samym nie można zaakceptować stanowiska, zgodnie z którym wynikową kwotę całej zbiorczej faktury korygującej należy zawsze wykazywać w okresie jej wystawienia. Sposób technicznego udokumentowania korekt jednym dokumentem oraz wykazania na nim jednej wynikowej kwoty

nie zmienia zasad określenia okresu rozliczeniowego właściwego dla poszczególnych korekt. Korekty zwiększające i zmniejszające należy rozpatrywać odrębnie.

Zatem, spółka jest uprawniona do wystawienia jednej faktury korygującej odnoszącej się do wielu faktur pierwotnych, również w przypadku, gdy część objętych nią korekt prowadzi do zwiększenia, a część do zmniejszenia podstawy opodatkowania i podatku należnego. Sposób technicznego udokumentowania tych korekt jednym dokumentem oraz wykazanie na nim jednej kwoty wynikowej nie wpływają jednak na ustalenie okresów rozliczeniowych właściwych dla poszczególnych korekt.

Przepisy ustawy VAT nie nakazują w takim przypadku wystawienia odrębnej zbiorczej faktury korygującej zwiększającej („in plus”) oraz odrębnej zbiorczej faktury korygującej zmniejszającej („in minus”). Przy czym w odniesieniu do korekt zmniejszających podstawę opodatkowania zastosowanie znajdują odpowiednie regulacje art. 29a ust. 13-13c oraz ust. 14 ustawy VAT.

Z kolei w odniesieniu do korekt zwiększających podstawę opodatkowania zastosowanie znajduje art. 29a ust. 17 ustawy VAT. Korekty wynikające z późniejszego rozliczenia wolumenu rzeczywistego względem wolumenu szacowanego, w okolicznościach przedstawionych we wniosku, będą miały charakter następczy i powinny zostać rozliczone za okres, w którym zaistniała przyczyna zwiększenia należnego wynagrodzenia. Nie jest nią natomiast sama data wystawienia zbiorczej faktury korygującej.

Prawo do odliczenia VAT z tytułu nabycia towarów, które w wykonaniu ich dostawy będą przemieszczane z terytorium kraju (części lądowej) na obszar Wyłącznej Strefy Ekonomicznej Morza,

interpretacja indywidualna Dyrektora KIS z 9 września 2026 r., sygn. 0114-KDIP1-2.4012.496.2026.1.JO

Realizowanie przez państwo nadbrzeżne uprawnień w zakresie przyznanej mu jurysdykcji wobec sztucznych wysp, instalacji i konstrukcji zlokalizowanych w Wyłącznej Strefie Ekonomicznej Morza (WSE), uzależnione jest od obowiązywania w prawie krajowym odpowiednich przepisów, mających zastosowanie w jego WSE.

Kwestia opodatkowania czynności wykonywanych na terenie WSE była przedmiotem orzecznictwa TSUE, z którego wynika, że dla celów dostaw i świadczenia usług bezpośrednio związanych z rodzajami działalności, o których mowa w Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 10 grudnia 1982 r. o prawie morza sporządzonej w Montego Bay, a do których państwa członkowskie mają suwerenne prawo, WSE jest uznawana za część ich terytorium. W zakresie działalności dotyczącej budowy i wykorzystania m.in. morskich farm wiatrowych, wykonywanie jurysdykcji odbywa się na podstawie przepisów obowiązujących w prawie krajowym.

Tym samym w zakresie tej działalności WSE należy uznać za część terytorium Polski. Powyższa zasada odnosi się do działań spółki związanych z farmą wiatrową, służącą do produkcji energii elektrycznej. Jak bowiem wynika z art. 22 ust. 1 ustawy o obszarach morskich, wyłączne prawo Polski w WSE dotyczy nie tylko wznoszenia i udzielania pozwoleń na wznoszenie i wykorzystanie określonych obiektów do przeprowadzania badań naukowych, rozpoznawania lub eksploatacji zasobów, ale dotyczy również przedsięwzięć w zakresie gospodarczego badania i eksploatacji WSE, w szczególności wykorzystania w celach energetycznych wody, prądów morskich i wiatru.

Podsumowując, polska WSE powinna być uważana za terytorium kraju, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy VAT, w zakresie czynności wykonywanych w tej strefie, dla których Polska posiada

wyłączne suwerenne prawo ich wykonania. Zatem skoro WSE powinna być traktowana jako terytorium kraju, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy VAT, to dla celów VAT za miejsce dostawy towarów do budowy farmy wiatrowej dostarczanych na teren WSE powinna zostać uznana Polska.

Polska WSE uważana jest za terytorium kraju, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy VAT. A zatem biorąc pod uwagę art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT, z którego wynika, że miejscem dostawy towarów wysyłanych i transportowanych jest miejsce, w którym towary znajdują się w momencie rozpoczęcia wysyłki lub transportu do nabywcy, należy uznać, że miejscem dostawy dokonanej na rzecz spółki będzie Polska.

Tym samym dostawa towarów przemieszczanych (w wykonaniu ich dostawy) z części lądowej znajdującej się na terytorium Polski na teren WSE będzie stanowić odpłatną dostawę towarów, o której mowa w art. 7 ust. 1 ustawy VAT, opodatkowaną na terytorium Polski na podstawie art. 5 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT. W konsekwencji, w sytuacji, gdy na fakturach od kontrahentów spółki dotyczących nabycia towarów przemieszczanych z terytorium kraju (z części lądowej) na teren WSE zostanie wykazany podatek naliczony, spółka będzie miała prawo do jego odliczenia na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT.

Z opisu sprawy wynika, że spółka jest czynnym podatnikiem VAT, a farma wiatrowa będzie służyła do produkcji energii elektrycznej, która będzie sprzedawana przez spółkę w ramach czynności opodatkowanych VAT. Jednocześnie towary wykorzystywane do budowy farmy wiatrowej, podlegają w Polsce opodatkowaniu podatkiem VAT. Przy czym prawo do odliczenia podatku naliczonego przysługuje, gdy nie znajdują zastosowania wyłączenia, o których mowa w art. 88 ustawy VAT.

PACZUSKI TAUDUL

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9,
01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00
biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Podchorążych 1,
40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39
biuro.katowice@ptpodatki.pl

LUBLIN

ul. Spokojna 2,
20-074 Lublin
tel. 519 407 698
biuro.lublin@ptpodatki.pl

ptpodatki.pl